

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, нездолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

А Л І Л У Я !

Наш Ісус Христос воскрес!
Ангел сповістив з небес
Радість наша без кінця
Славлять Бога всі серця

ХРИСТОС ВОСКРЕС! —

Будем славити Христа
Він відкрив нам небеса
Він помер, щоб нас спасти,
Пекло й смерть перемогти

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Славте всі в цей день весни,
Переможця, Бога сил,
Посвятім Йому життя!
Дасть нам світле майбуття

Засвідчуймо ЙОГО СЛОВОМ усю ЙОГО ПРАВДУ — усього ЙОГО!

Перемога світла над темрявою, добра над злом, життя над смертю почалася 2000 років тому на Голгофському хресті. І пов'язана ця перемога із смертю, воскресінням і вознесінням Ісуса Христа — Сина Божого. Він доказав, що безгрішного і святого, чистого і правдивого не зможуть втримати сили темряви в могилі. Ісус поправ смертю смерть, здобувши для людей Землі неперевершену перемогу над силами зла і відкривши їм вхід до вічного Божого царства. Це чисте і світле свято перемоги і воскресіння Ісуса Христа всі називають Пасхою. Щоб глибше і досконаліше зрозуміти, що означає свято Пасха і звідки воно прийшло вернемося в давнішу історію ізраїльського народу. Ізраїльтяни перебували в полоні у Єгипті і змушені були працювати на єгипетського фараона, як невольники. Праця була дуже важка і, крім того, ставилися до них жорстоко. Бог сказав одному чоловікові, котрий називався Мойсей, вивести ізраїльтян з неволі. Проте серце фараона було ожорсточеним,

він не хотів відпустити ізраїльтян. Тоді Бог навів страшні кари на єгипетську землю. Цих кар було десять. Остання кара — це смерть первородних дітей і тварин. І сказав Мойсей: „Так говорить Господь! Коло півночі пройду я посеред Єгипту, і помре кожен первородний (найстарший син у сім'ї) на землі єгипетській: від первородного фараона, котрий сидить на своїм престолі, до первородного невольника, що за жорнами, і все первородне з худоби”(Вихід 12:29). Народу ж ізраїльському Господь звелів через Мойсея, щоб кожна сім'я у цю ніч заколола агнця, здорового і без всякої вади, запекла його, і щоб кожен член родини їв його. Кров'ю заколеного агнця Бог наказав усім ізраїльтянам помазати одвірки й перекладини дверей свого. Господь сказав: „І буде у вас та кров знаком на будинках, що там ви, і побачу ту кров, і обмину вас. І не буде між вами згубної болячки, коли буду вражати землю Єгипетську” (Вихід 12:13). Сини Ізраїлеві виконали пове-

продовження на стор. 2

ЩО І СКІЛЬКИ ЗАПОВІДАНО НАМ

Багато від кого ми чуємо, що Бог дав нам 10 Заповідей. Не знаю, як кому це подобається, а мене ревність заідає. Адже по правді немає чогось такого в житті людини, щоб Бог не дав настанови, як воно має відбуватися по Божому. Ось я навожу маленьку крапельку з бездонної криниці Його науки — Біблії, а ви розважте, чи не варті й ці настанови, бути заповідями нам.

Книга ЕКЛЕЗІЯСТОВА 4:8 буває самотній, і не має нікого він іншого, сина чи брата у нього нема, та немає кінця всьому зусиллю його, і не насититься око багатством його: „Та для кого дбаю і позбавляю добра свою душу?”

5:12-13... багатство, яке бережеться його власникові на лихо йому, — і гине багатство таке в нещаснім випадку, а родиться син — і немає нічого ...

6:1-3, 6 ... людина, що Бог їй багатство дає, і маєтки та славу, і нестачі ні в чому, чого зажадає, не чує вона для своєї душі, але Бог не дав влади їй те споживати, — бо чужа людина те поїсть: ... Якби сотню (дітей) наплодив чоловік, і прожив пре численні літа, і дні віку його були довгі, але не наситилась добрим (учинком) душа його, а до того (жив так, що) не мав би й похорону, то кажу: недоноскові краще від нього! ... А коли б він жив двічі по тисячі літ, та не бачив добра (не умів розпізнати його), — то хіба не до місця одного все йде?

7:2-25, 29 Краще ходити до дому жалоби (місце плачу за померлим), ніж ходити до дому бенкету, бо то — кінець кожній людині і живий це до серця свого бере! Кращий смуток від сміху, бо при обличчі сумнім добре серце! Серце мудрих — у домі жалоби, а серце безглузвих — у домі веселощів. Краще докір розумного, аніж слухати пісні безумних... Коли мудрий кого утискає, то й сам нерозумним стає, а хабар губить серце. ... Не спіши в своїм дусі, щоб гніватися, бо гнів спочиває у надрах глушців ... За доброго дня користай із добра, за злого ж — розважуй: Одне й друге вчинив Бог на те, щоб людина нічого по собі не знайшла! ... буває справедливий, що гине в своїй справедливості, буває й безбожний, що довго живе в своїм злі. ... Мудрість робить мудрого сильнішим за десяткох володарів, що в місті. Немає людини праведної на землі, що робила б добро й не грішила, тому не клади свого серця на всякі слова, що говорять ... знає бо серце твоє, що багато разів також ти лихословив на інших! ... Звернувся я серцем своїм, щоб пізнати й розвідати, та шукати премудрості і розум, та щоб пізнати, що безбожність — глупота, а нерозум — безумство! ... Крім того, поглянь, що знайшов я: що праведною вчинив Бог

продовження на стор. 2

Засвідчуймо ЙОГО СЛОВОМ УСЮ ЙОГО ПРАВДУ — УСЬОГО ЙОГО!

ління Боже. А єгиптяни, як завжди, лягли спати. Опівночі померли усі їхні первістки. „І прокинувся фараон уночі, він та всі раби його, та весь Єгипет. І зняли великий галас у Єгипті, бо не було дому, щоб не було там померлого!” (Вихід 12:30). З цього часу Господь встановив для ізраїльтян свято, яке має назву „Пасха”. Слово „пасха” означає „проходження повз”, „перехід”. Який же зв'язок має їхня „Пасха” із нашою? Заколоте ізраїльтянами ягнятко — це прообраз на істинного Агнця Божого: „Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере” (Івана 1:29). Це ж про Нього майбутнього Спасителя Ісуса Христа пророк Ісаїя писав: „Як ягня був проваджений Він на заколення, і як овечка перед стриженнями своїми мовчить” (Ісаїя 53:7). Кров'ю ягняти ізраїльтяни змачували косяки дверей своїх домів, щоб ангел-губитель пройшов повз їхні помешкання, щоб вони лишилися живими. Так і зараз, хто вірою (що Кров Христа на Голгофі була пролита і особисто за нього, якщо віра його в те, що сказав Бог буде не меншою, як тих, що мастили одвірки) змастить косяки своїх сердечних дверей, той не загине, а буде мати вічне життя: „Хто вірує в Сина, той має вічне життя” (Івана 3:36). Так як ангел-губитель не мав доступу в ті доми, одвірки яких були позначені кров'ю ягняти — так і в наш час сатана не має доступу до вічного життя тих людей, які прийняли Ісуса в своє серце, як особистого Спасителя.

Ізраїль, керований Богом, переходить Червоне море, а християни (народ Божий) у воскресінні своїм в Христі Ісусі, Пасці — вірі в настанови Його, переходять від смерті до життя. „Я воскресіння і життя. Хто вірує в Мене, —

хоч і вмере, жити буде” (Івана: 11:25). Тому святий апостол Павло робить висновок, що ж являється Пасхою нашою, в своєму першому посланні до Коринтян 5:7: „Бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений”.

Тому, не просто радіймо і святкуймо це чудове свято воскресіння Ісуса Христа, не з лукавими і злобними серцями, а — чистими і правдивими, відданими служінню Божому — готовими як і Він принести себе в жертву за Божу справу. Бо в цьому місія Христова — утвердити Боже царство у серцях людей, зробити нас подібними Собі. Якщо ж все це є у людини і примножується, то перед нею буде відкритий вільний шлях до Царства Небесного, куди предтечею пішов Ісус, а ми за Ним — так саме розп'яті, і не переможені, неправдою та іншим всяким злом земним.

„ХРИСТОС ВОСКРЕС!

— ВОІСТИНУ
ВОСКРЕС!” —

нехай слова ці приємно піснею линуть із уст усіх порядних людей, серця яких вірою прийняли Христове воскресіння. Але не забуваймо, що Царство Небесне здобувається силою, і тому, лише ті, хто докладає зусилля, хапають його. Це означає, що перемога Ісуса Христа — Воскресіння в Царство Небесне, стане й нашою перемогою, але лише за умови, коли й ми не злякаємося засвідчити Його Словом усю Його Правду — усього Його!

Христос — наша Пасха, наша перепустка у вічне життя, Дорога і Двері в Царство Небесне!

Тож, благослови нас Боже сягнути Воскресіння, як і

— Христос Воскрес!

Алла Душнюк

ЩО І СКІЛЬКИ ЗАПОВІДАНО НАМ

людину, та вигадок усяких шукають вони! ...

8:5-6, 9, 11-13 Хто виконує заповідь, той не пізнає нічого лихого, серце ж мудрого знає час і право. Бо для кожної речі час і право, бо лихо людини численне на ній ... час, коли запанувала людина над людиною, на лихо для неї. ... Що скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними, щоб чинити лихе. Хоч сто (раз) чинить грішний лихе, а Бог (суд) відкладає йому, проте я знаю, що тим буде добре, хто Бога боїться, хто перед обличчям Його має страх! А безбожному добре не буде, і мов тінь, довгих днів він не матиме, бо він перед Божим лицем страху немає!

Книга пророка ЄЗЕКІЇЛЯ 33:1-33 (витяг) І було мені слово Господнє таке:

Сину людський, говори сином свого народу, та й скажеш до них: Коли б Я (Бог) спровадив на який край меча, і взяв би народ цього краю одного чоловіка з-поміж себе, і поставив би його собі вартовим, і коли б він побачив меча, що йде на цей край, і засурмив би в сурму, й остеріг народ, і почув би хто голос сурми, та не був би обережний, і прийшов би меч та й захопив би його, то кров його на голові його буде! Голос сурми він чув, та не був обережний, кров його буде на ньому, а він, коли б був обережний, урятував би свою душу. А той вартовий, коли б побачив меча, що йде, і не засурмив би в сурму, а народ не був би обережний, і прийшов би меч, і захопив би одного з них, то він був би узятий за гріх свій, а його кров Я зажадаю з руки вартового. А ти, сину людський, Я дав тебе вартовим для Ізраїлевого (українського) дому, і ти почуєш з уст Моїх слово, й остережеш їх від Мене. Коли б Я сказав до безбожного: Безбожнику, ти конче помреш!, а ти не говорив би, щоб остерегти безбожного від дороги його, то він, несправедливий, помре за свій гріх, а його кров Я вимагатиму з твоєї руки. А ти, коли остережеш несправедливого від дороги його, щоб вернутися з неї, і він не вернеться з своєї дороги, він помре за гріх свій, а ти душу свою врятував. А ти, сину людський, скажи до Ізраїлевого (українського) дому: Ви кажете так, говорячи: Коли наші провини та наші гріхи

на нас, і через них ми гинемо, то як будемо жити? Скажи їм: Як живий Я, говорить Господь Бог, не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Навертнеться, наvertsнеться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати, доме Ізраїлів (український)? А ти, сину людський, скажи до синів свого народу: Справедливість справедливого — не врятує його в дні гріха його, а несправедливість справедливого — не спіткнеться він об неї в дні навернення від своєї несправедливості, а справедливий не зможе жити в ній в дні свого гріха. Коли Я скажу справедливому: Буде конче він жити, а він надіявся б на свою справедливість, та робив би кривду, то вся його справедливість не буде згадана, і за кривду свою, що зробив, він помре! А коли Я скажу до несправедливого: Конче помреш ти, а він наvertsнеться від свого гріха, і робитиме право та справедливість: зставу поверне несправедливий, грабунок відшкодує, ходитиме уставами життя, щоб не чинити кривди, то конче буде він жити, не помре! Усі гріхи його, які він нагрішив, не будуть йому згадані, право та справедливість робив він, конче буде він жити! І кажуть сини твого народу: „Несправедлива Господня дорога!” тоді як несправедлива їхня власна дорога. Коли справедливий відvertsнеться від своєї справедливості, і робитиме кривду, то помре він за те! А коли несправедливий відvertsнеться від своєї несправедливості, і чинитиме право та справедливість, то на них він буде жити! А ви кажете: „Несправедлива Господня дорога!” Кожного з вас Я буду судити, Ізраїлів (український) доме, за його дороги!

Навіть із цієї крапельки бездни Божої науки, бачимо, що не лише 10 Заповідей, а уся Біблія — ЗАКОН! І всякий, хто виконує цей Закон — воскресає в Христі. Саме лише тоді, коли ви виконуете усе чому наставляє Бог — ви служите Йому; ви стаєте Ним — одне тіло. І не може бути переможеним такий смертю, бо влади над ним вже не матиме смерть, як і над Христом Ісусом.

А. Забогаревний

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ

В газеті „ВМ” №5 (61) від 1-15 березня в статті „Тернистий шлях до перемоги” висвітлений початок у пошуках правди гр. П.М.І. по визначенню питання кратності його середнього заробітку за час роботи на Чорнобильській АЕС. В цьому номері публікуємо відповідь, яку отримали від Міністерства праці та соціальної політики України 27.03.06р. (скорочено)

Відповідно до розпорядження Ради Міністрів СРСР від 17.05.86 № 964 рс „Про виділення Міненерго СРСР додаткового фонду заробітної плати” з метою прискорення робіт з ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС у розпорядження Міненерго СРСР виділявся додатковий фонд заробітної плати у розмірі 100 тис. карбованців. При цьому голові урядової комісії з ліквідації аварії надавалося право виплачувати одноразову винагороду у розмірі до 1 тис. крб. працівникам, що відзначилися під час виконання особливо важливих та відповідальних робіт, в залежності від небезпеки їхнього проведення. Крім того, керівникам міністерств та відомств, що брали участь у ліквідації аварії, дозволялося за погодженням з головою урядової комісії здійснювати у виняткових випадках оплату праці працівників, що були зайняті на зазначених роботах у III зоні небезпеки, у 5-кратному розмірі у порівнянні зі встановленими чинним законодавством нормами, у II зоні - у 4-кратному розмірі та у I зоні - у 3-кратному розмірі.

З огляду на викладене, кратність розмірів оплати праці конкретним працівникам встановлювалася у визначеному порядку. Для встановлення оплати праці у кратних розмірах всім працівникам підстав немає.

За рішенням Урядової комісії від 02.02.87 № 351 після 01.03.87 поняття „зона небезпеки” не застосовувалася.

Розпорядженням Ради Міністрів Української РСР від 06.01.88 № 12-р (підпункт б пункту 1) доводилося до відома міністерств і відомств УРСР, облвиконкомів, Київського і Севастопольського міськвиконкомів, що постановою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС від 29.12.87 № 1497-378 „Про умови оплати праці та пільги для працівників, що зайняті на експлуатації Чорнобильської АЕС та ліквідації наслідків аварії в зоні відселення”, з 01.01.88 по 01.01.91 (терміном на три роки) було встановлено військовозобов'язаним, яких було призвано на збори і вони були безпосередньо зайняті на роботах з ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС і в зоні відселення, тарифні ставки (відрядні розцінки, оклади, посадові оклади) виплачувати в одинарному розмірі понад збережену середню заробітну плату за основним місцем роботи.

При цьому військовозобов'язаним, які на момент призову на збори тимчасово не працювали, заробітна плата мала виплачуватися місцевими органами військового управління у подвійному розмірі виходячи з посадового окладу 100 карбованців на місяць.

Керівникам підприємств і організацій, що виконували роботи з експлуатації Чорнобильської АЕС і ліквідації наслідків аварії в зоні відселення, а також начальнику Оперативної групи цивільної оборони СРСР було дозволено у виняткових випадках і на нетривалій термін за погодженням з Мінатоменерго СРСР провадити оплату праці таких працівників у 3-кратному розмірі.

Крім того, оплата праці призваних на військові збори військовозобов'язаних запасу провадилася (понад збережений середній заробіток) таким чином: на різних ділянках промайданчика

Чорнобильської АЕС - в залежності від радіаційної обстановки з застосуванням показника кратності від 1 до 4;

працівників, які виконували роботи в приміщеннях і на покрівлі 3-го енергоблоку Чорнобильської АЕС, в районі „рудого” лісу, відкритого розподільчого обладнання, в цехах дезактивації, теплових і підземних комунікацій, з обслуговування законсервованого 3-го енергоблоку, на територіях, що розташовані безпосередньо біля 3-го і 4-го енергоблоків, майданчиків будівельної бази і складів обладнання, а також на роботах з поховання радіоактивного забруднених матеріалів у могильниках - у 4-кратному розмірі;

працівників, які виконували роботи з експлуатації 1-го та 2-го енергоблоків, зі спорудження 5-го та 6-го енергоблоків та на розташованих поряд з ними територіях - у 2-кратному розмірі;

на роботах з ремонту покрівлі 1-го, 2-го, 5-го та 6-го енергоблоків - у 3-кратному розмірі;

у приміщенні адміністративно-побутового корпусу Чорнобильської АЕС № 1 (АПК-1) - в 1-кратному розмірі.

Якщо працівники, які розміщені в АПК-1, виконували роботи на території, де оплата праці провадилася у 2-, 3-, 4-кратному розмірі, оплата праці цих осіб провадиться також у 2-, 3-, 4-кратному розмірі за фактично відпрацьованим часом на відповідній території, за даними таблиці обліку робочого часу за зонами небезпеки:

в населених пунктах Копачі, Прип'ять, Лелів (ПуСО, станція перевантаження) - у 2-кратному розмірі;

на станції Янів - у 3-кратному розмірі; в решті населених пунктів 30-кілометрової зони в тому числі і в м. Чорнобиль - в 1-кратному розмірі;

в інших випадках на об'єктах в межах 30-кілометрової зони - при рівні випромінювання до 5-ти мр/год - в одинарному розмірі; - при рівні випромінювання понад 5 мр/год - у подвійному розмірі.

Одночасно повідомляємо, що відповідно до пункту 4 Положення про Міністерство України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, затвердженого Указом Президента України від 10.10.05 № 1430/2005, питання визначення зон небезпеки входить до компетенції МНС України.

Відомості про встановлення умов і розмірів оплати праці та умов їхнього заповнення по конкретних особах можуть мати, а отже й надавати виключно підприємства, установи, організації, де працювали ці особи, або правонаступники таких підприємств, установ, організацій. Інші підприємства, установи, організації, органи державної влади тощо не можуть надавати довідок про заробіток по конкретних особах, які не працювали і не працюють у цих підприємствах, установах, організаціях, органах державної влади.

Відповідно до статті 15 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи”, довідки про період роботи (служби) по ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, а також на територіях радіоактивного забруднення, про заробітну плату за цей період надаються підприємствами, установа-

ми та організаціями за основним місцем роботи працівників або їхніми правонаступниками, які відповідно до частини другої статті 101 Закону України „Про пенсійне забезпечення” несуть матеріальну відповідальність за шкоду, заподіяну громадянам або державі внаслідок несвоєчасного оформлення або подання пенсійних документів, а також за видачу недостовірних документів, і відшкодовують її.

Обчислення середнього заробітку для нарахування пенсії відповідно до статей 10, 80 та 81 Закону України „Про пенсійне забезпечення”, призначення та перерахунок пенсії, оформлення документів для її виплати здійснюється органами Пенсійного фонду України за місцем проживання за нормами пенсійного законодавства.”

Заступник Директора Департаменту - начальник відділу: О.Кравченко

Також 27.03.06р. на лист від 28.02.06р. ГО ЗБЗС отримала відповідь від Головного управління пенсійного фонду України в Хмельницькій області:

Повідомляємо, що за документами пенсійної справи Ви визнані інвалідом 2 групи внаслідок аварії на ЧАЕС. Загальний трудовий стаж становить 26 років 10 днів, в тому числі робота за списком № 1 - 1 місяць 14 днів, середньомісячний заробіток взято за період роботи з 02.08.1988 р. по 15.08.1998 р., складає 0,02313 грн.

Розрахунок пенсії: 0,02313 x 80% (втрата працездатності) = 0,01850 - основний розмір пенсії від заробітку x 2 x 1,81 x 2,875 x 2 x 3 x 2,89855 x 3 x 2 x 6,25 x 1,108 x 1,12 (коєфіцієнти підвищення) = 155 грн. 83 коп. - розмір пенсії по інвалідності 2 групи. Постановою КМУ від 27.12.2005 року № 1293 передбачено збільшення у 2,5 рази пенсії по інвалідності ліквідаторам у 1987 - 1990 роках. 155 грн. 83 коп. x 2,5 = 389 грн. 56 коп. Так як розрахунковий розмір пенсії менший встановленого мінімального розміру, то пенсія встановлюється в мінімальному розмірі 500 грн. 00 коп. + 14 грн. 93 коп. - додаткова пенсія інваліду 2 групи внаслідок ЧК. Всього до виплати - 514 грн. 93 коп.

Що стосується розрахунку заробітної плати за роботу в зоні відчуження то у відповідності з розпорядженням Ради Міністрів СРСР від 17.05.1986 року № 964 для оплати праці встановлені зони небезпеки (I, II, III) і зона особливого контролю. Кожна зона мала свою кратність оплати праці згідно Переліку населених пунктів і виробничих об'єктів, де оплата праці провадилася згідно із зонами небезпеки в підвищеному розмірі. Промплощадка Чорнобильської АЕС до 01.03.1988 року відносилася до III зони небезпеки, де кратність оплати праці встановлена „5”. Питання нарахування заробітної плати в зоні відчуження відноситься до компетенції Міністерства праці та соціальної політики України.

Пенсію Вам обчислено і перераховано згідно чинного законодавства.

З повагою Заступник начальника головного управління нач. управління пенсійного забезпечення Г.М.Маляр

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо.

Початок в попередньому номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

продовження, початок у попередньому номері (копія розповіді)

І я мовчав, і ото тільки роки кілька я признався своїй жінці, як з мене хотіли донощика зробити. Ім, видно, потрібна була така людина в близькому оточенні ксьондза. І обіцяв мені зустрічатися зі мною так, що ніхто не буде бачити, ніхто не буде знати. Але не зважаючи, що в мені був такий величезний страх, що я й досі, як побачу міліцію, — тремчу, я не продався. Видно, Бог мені допоміг. З Богом вони воювали.

Була в Понінці вчителька Корейба. Біля її хати стояла фігура з Ісусом Христом, то заставили вчительку зрубати ту фігуру: “Як то ти — совєцька вчителька і біля твоєї хати фігура стоїть?” Та вони ще і досі на все здатні.

От колишній голова Липівської сільради Костецький Казимір Карлович, що живе тепер в Буртині, розповідав тепер моїй жінці, що в НКВД людей страшно катували — пальці стромляли в двері і виломлювали дверима пальці, били до очманіння, голими ставили на мороз і холодною водою обливали їх, днями заставляли стояти без їжі і без сну... Та й на Костецького Казимира Карловича в Липівці і в Лодзянівці нарікають люди, він також “добре” правив...

Нищили людей як хотіли. А тепер не плюють людям в душу? І телебачення яке! Особливо Полонське телебачення “любить” моя жінка. Яку погань тільки не показують, яку розпусту тільки не проповідують, а слова по тому телевізору які — порядна людина другій людині навіть не залається такими словами.

І, видно, того єврейчика, що на телебаченні, Полонське начальство підтримує. Вигідно, видно, серед дітей розпусту сіяти, щоб спорченими потім легко було правити. Нам, старим, то нічого, взяв вимкнув і все, а що молоді?!

Кошевич (дівоче — Савицька) Ганна Домініківна,

1916 року народження, жителька смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис).

Зеленські наші жили в Новаках. Новаки... Новаки — село в лісі. То знищили більше половини села в тридцятих. Я пішла в це село до брата двоюрідного допомагати сіно гребти в 33 році. То не можна було підійти до хатів. Стоять хати, а не підійдеш — задихаєшся, а там по 10, по 5 лежить мертвих людей, якщо не в кожній, то через хату. Не можна підійти до хати — задихнешся... Не було в селі кому ховати померлих від голоду. В Новаках жила моя тьотя, батькова рідна сестра.

Тата мого заставили бути уповноваженим сільради — іди труси. А мій

тато дуже Бога боявся. В Понінці на Завадського горі сільрада була. Наказують вивезти пашню від того, від того, а ні — б'ють-вбивають.

В моїх батьків така благодать була, так гарно, така земля — все забрали, все понищили. Нас у батька було четверо, ніхто не опухав з нас, але голодали страшно. Корови не мали. Батько фурую возив дрова на фабрику і в Баранівку. В лісі збирали шишки і добували насіння з тих шишок, в ступі товкли те насіння і їли. Жолуді збирали, натремо їх на жорнах, а вони ж гіркі, як полин. Але їли, як нема що їсти. З'їла такого коржа, то блювала, шлунок став. Їли люди котів і собак. Листя липи сушили, терли, коржі з нього пекли, їли їх і вмирали з голоду.

Сусіда нашого репресували... Жінка залишилась з вісьмома дітками, а чоловіка репресували (одне дитя з голоду померло). Бідний. Ходив в дерев'яних трепах...

В Караганду в шахти заслали тітку Югину з Полонного з дядьком Глівінським Феліксом, і там дядька добили — репресували — і кінець.

Найбільше знаю, як репресували на фабриці. Зміна моя була, збирала тряпки з робочих місць. Дивлюсь, то з одного цеху забрали, повели, то з другого, то звідти, то звідси... З кожного цеху забирали.

Був Государський Ладик, мотор доглядав, справляв... Прийшла міліція і забрала його. Тоді Государський Ладик ще й попрощався зі мною. Забрали Свіцу... Повантажили на грузову машину, повну машину завантажили в 38-му році. Я вийшла, сльози заливають, то ж всі свої хлопці — разом робили, разом ходили і... Одного разу на свято прийшли до костелу, всі вдягнулись в найкраще, прийшли до костелу, а ксьондза забрали... Ксьондзом був Бенецький Юзеф, забрали його, і так він не повернувся. Його забрали вже в 30-му році.

На Водохреще на річці з льоду вирубали хреста, виробили його, бурчинням облили, вийшли батюшки православних церков, гарно правили і під час служби позабирали батюшок.

Я ж разом з чоловіком спускалася в підвал Полонського костелу після війни. Весь одяг на мертвих людях, навіть панчохи натягнуті на ноги, видно жінки, і ті панчохи напівжовтого кольору, панчіх було багато, волосся довге людське...

Були менші трупи, видно, молодих по віку людей. Одяг був порваний весь на трупах і розлазився в руках. Сорочки були...

Ляда, що веде в той підвал, — посередині залу костелу.

Після війни у мене було дві маленьких доні, і я робила в колгоспі, йду в поле і працюю. Лопатами копаємо, сохилами розносимо гній. Отака праця. На обід привозять якийсь суп ря-

бий, попадає кружка того супу і на нього 4-5 крупин пшона і, може, кусочок картоплини і ще малесеньку скибочку хліба. Ото за це я працювала в колгоспі на Скидовиську. То цілий день я без хліба, бо хліб дітям...

Робила ланковою цілий рік в колгоспі в 46-му році, і за цілий рік моєї роботи мені дали один кілограм відходів від зерна... Один кілограм! — з розуму можна зійти.

Я жну ниву в колгоспі, а дитина в колясці, то натереблю трішки зерна і вкину під дитину в коляску, ото і маю. Привезу коляску з дитям вісім місяців, з Люсею, а в колясочці те збіжжя, ті колоски. Стеребимо і маємо вже що з'їсти...

Кошевич Цезар (Олексій) Тімофійович,

1920 року народження, житель смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис).

Це було весною 1948 року. Мене і жінку запросили прибрати в костелі полонському. Ми робили в костелі — сміття виносили, в порядок все приводили. Вже закінчили роботу, ксьондз Хомицький Антон каже до нас: “Спустимось в підвал костелу, побачимо, що там робиться”. Ми відкрили ляду, спустилися в підвал костелу, то я побачив таке, що жахнувся. Страхіття таке... Тоді ж з нами спускалися Вільчинська, дружина Вільчинського, який був закристияном в костелі до 37 року, коли його забрало НКВД і коли Вільчинський зник без сліду.

Підвал побудований хрестоподібно. В голові хреста стоять труни ще колишні — фігуральні такі, панські, на одну людину — 4 чи 5 їх було. А права і ліва сторони то цілою цілою і боєм замуровані на якомусь грязному розчині. І з обох сторін в цих вимурованих на грязному розчині стінках пробиті діри, видно вже хтось дивився... І трупи в одягові, в куфайках.

Ми з свічками спустилися в підвал (тоді електричного світла в костелі не було), то ми засвітили свічки і з ними спустилися. Як ми на це дивилися, то мороз йшов поза шкіру. Люди мертві тако перепутані. Я особи-сто на тих мертвих бачив парусинові туфлі, довоєнні такі.

Ми поінтересувалися: візьмешся за одяг чи парусинові туфлі — і вони вже розлазяться. І волосся довге було... Лиця мерців були вже засохлими, збереглися засохлими, як десь на горищі. Моці такі і вже не впізнаєш, позападали дуже лица і шкіра, я навіть пробував чимсь, бубонить вже така суха, висушена. Впізнати вже нікого не впізнав з мертвих людей. Страшно було дивитися. Це ми все побачили.

продовження в наступному номері

Л и с т у в а н н я з м а л о з а х и щ е н и м и

НАСТАЛА ЧЕРГА СКОРОТИТИ ЧЕРГИ

Проблема житла є актуальним питанням для кожного третього нетішинця. „Потуги” влади в цьому питанні виглядають поки що теоретично. Практичних дій мало, хіба, що почали ставити, паркан під будівлю в районі четвертої школи. В цілому по Україні будівельна галузь знаходиться у стагнації.

Нещодавно в Тернополі відбулась нарада з питань розвитку житлового будівництва під керівництвом Прем'єр-міністра України Юрія Єханунова. Саме Тернопільщину було обрано для проведення такого зібрання тому, що за показниками минулого року регіон вийшов в лідери за обсягом спорудження житла. За минулий рік в Україні з розрахунку на тисячу осіб населення введено в експлуатацію майже втричі менше, ніж у 1987-му, показовому щодо цього році. Якщо ж провести порівняння між регіонами, то відносно, того ж таки 1987-го у 2005-му показник столиці, наприклад, становив 87,1%, західних областей: 50-60%, а східних, північно-східних та південно-східних областей — усього 15-20%. Утім є будівельні аутсайтери і на заході — в Рівному, приміром, ця цифра становить 24,9%, тоді як у сусідньому Тернополі — 104,9!

На ХАЕС у черзі на житло, з виступу генерального директора Панащенка.М.С, знаходиться 980 чоловік разом із родинами, і будівництво в майбутньому буде зменшуватись, хоча ця цифра повинна рости з огляду на ті фінансові потоки, які проходять через цю організацію. Скоріше за все така директива спускається з НАЕК. При вводі в експлуатацію другого блоку ХАЕС, керівники міста не добились збільшення будівництва житла для тих, хто стоїть у черзі на житло у міськвиконкомі. Більшість людей стоїть у черзі по 10-20 років. Гуртожитки переповнені. В одній кімнаті живуть по четверо чоловік, навіть і там, де діти уже дорослі. І ніякі норми проживання тут не виконуються.

Якщо взяти Тернопільщину, то це єдиний регіон України, де будівництво ведеться високими темпами. Старіються для своїх людей, для українців. Як зазначив Прем'єр-міністр Юрій Єханунов, показник обсягів житлового будівництва в регіонах буде розглядатись як один із вирішальних при оцінці роботи голів облдержадміністрацій.

Із повідомлень міністра будівництва та архітектури Павла Качура, до 2003 року заплановано збільшити показники спорудження житла вдвічі. Крім

цього, своїми першочерговими завданнями міністерство, вважає: спрощення, процедури, включно зі зменшенням на третину кількості різних дозвільних документів; забезпечення чесності та прозорості процесу виділення ділянок під забудову, що зокрема, дозволить знизити ціни на квартири; перегляд ролі та функцій державної експертизи, щоб вона перестала бути для будівельників „жупелем”.

Що стосується молодіжного житла, то за повідомленням Рахункової палати, всього 7% молодих людей в Україні зможуть взяти кредит. Інші не зможуть внести 30% суми, щоб отримати кредит. Можливо ця (7%) цифра в Нетішині буде дещо більшою. Адже проблему житла нам вродила, насамперед, найпотужніша фінансово організація — ХАЕС. То ж буде справедливо, якщо новий мер поставить нарощування потужностей ХАЕС в пряму залежність від вирішення проблем міста. Тоді, дасть Бог, ці розмови не залишаться струсами повітря, а гуртожитки на шляху України до Європейського Союзу, хай зникнуть назавжди.

**Мешканець гуртожитку
(назватися боюся, — бо ще
хочу отримати квартиру)**

С І М Н О В И Х Ч У Д Е С

Для тих, хто вже призабув вивчене в школі, нагадаємо, що Філон Візантійський визначив такі сім чудес античного світу: Єгипетські піраміди в Гізі, висячі сади Семіраміди у Вавилоні, храм Артеміди в Ефесі, Мавзолей у Галікарнасі, Колос Родоський. Александрійський маяк, статуя Зевса Олімпійського. Усі вони були збудовані у проміжку між 2500-200 роками до нашої ери і розташовувалися в регіоні Середземного моря. На цей час із тих чудес вистояли лише піраміди в єгипетській Гізі, і тому в істориків, архітекторів та фахівців споріднених галузей з'явилося природне бажання визначити сім чудес новітнього світу.

Австрійський шукач пригод та знавець старожитності Бернард Вебер у 2001 році заснував нову організацію — N 7 W, метою якої є встановити нові сім чудес сучасного світу. Назва організації якраз і є аббревіатурою від англійського „Нові сім чудес”.

Фахівці організації Вебера на першому етапі відібрали 77 найвизначніших архітектурних пам'яток нашої планети (від старожитних часів до сучасності) й розмістили цей список на сайті організації cms.n7w.com. Критерії відбору були наступними: це повинні бути створені руками людини об'єкти, будівництво яких закінчилося до 2000 року, і на цей час вони перебувають у задовільному стані. Впродовж усього 2005 року відбувалося платенетарне голосування, в результаті якого було визначено вужчий список із 21 претендента на право називатися „чудом”. Тепер, упродовж 2006 року, всі бажаючі можуть брати участь у фінальному голосуванні й обирати з 21 претендента сім чудес сучасного світу. Церемонія оголошення переможців відбудеться на початку 2007 року і, за обіцяркою організаторів, транслюватиметься телебаченням на весь світ.

Серед 21 претендента є як стародавні, так і сучасні пам'ятки ар-

хітектури. Зокрема, все ті ж піраміди в Гізі, які мають шанс перемогти вдруге, римський Колізей, афінський Акрополь. Велика китайська стіна, храм Ангкор у Камбоджі. З більш „молодих” номінантів потрібно виділити статую Христа Спасителя, яка височіє на горі над Ріо-де-Жанейро, Ейфелеву вежу в Парижі, мечеть Хагія Софія у Стамбулі, статую Свободи у Нью-Йорку, будівлю Опері в австралійському Сіднеї і московський Кремль.

Важко сказати, чи остаточний результат буде об'єктивним. Адже відомо за що будуть голосувати французи чи росіяни, які навряд чи мали нагоди оцінити на власні очі красу та велич інших претендентів. Завідомо можна сказати, що Велика китайська стіна буде переможцем, адже це єдина споруда, яку видно із космоса, і навряд чи китайці будуть голосувати за московський Кремль.

Нестор Чиж

ЯК ПЕС НА КІСТКУ, АБО

Витяг із коментарю Харківської правозахисної групи (ХПГ)

Останніми днями (перед виборами – ред.) в Україні набула розголосу справа про подолання

Верховною Радою України вето Президента України на Закон України “Про внесення змін до статті 20 Закону України “Про статус народного депутата України”. Суть справи полягає в тому, що 4 квітня 2006 р. парламент України під головуванням спікера В.Литвина прийняв Закон, згідно з яким передбачається надати ВСІМ колишнім народним депутатам України право на зарахування у резерв кадрів Головного управління державної служби України та отримання матеріальної допомоги у випадку втрати роботи після закінчення строку повноважень народного депутата. Як повідомляє преса, оскільки перше голосування за законопроект не змогло подолати бар’єр у триста голосів, спікер В.Литвин поставив законопроект на голосування вдруге. В результаті, із зареєстрованих 370 депутатів

за Закон проголосувало 307 народних обранців.

Якщо відкинути зайві юридичні формальності, то суть справи полягає в тому, що відтепер кожен колишній народний депутат має право до досягнення ним пенсійного віку одержувати з бюджету компенсаційні

щомісячні виплати у розмірі приблизно 2 тисяч доларів США. В реаліях українського сьогодення це означає, що безробітний парламентарій здобув собі право одержувати щомісяця приблизно 4 стипендії дійсного члена Національної академії наук України, або приблизно 6 зарплат професора українського університету ІУ (вищої) категорії, або 12-13 зарплат лікаря вищої категорії, або приблизно 20 зарплат шкільного вчителя вищої категорії...

Є привід згадати також і про актуальні зарплати народних обранців. Так, згідно з частиною 2 статті 33 Закону України “Про статус народного депутата України”, “народний депутат в питаннях матеріального і соціально-побутового забезпечення привірюється до членів Кабінету Міністрів України”. Це, в свою чергу, означає, що місячна зарплата діючого народного депутата дорівнює приблизно 4 тисячам доларів США. Тобто один діючий депутат коштує бюджету України як вісім діючих академіків, або 12 професорів, або 26 лікарів хірургів, або 40 вчителів середніх шкіл. Пенсія ж народного депутата, за Законом, коливається в межах 80-90% від ДІЮЧОЇ НА МОМЕНТ ВИПЛАТИ зарплати народного депутата.

Крім того, “Верховна Рада України забезпечує колишньому на-

родному депутату безпосередньо після закінчення строку його повноважень, на період його працевлаштування, виплату матеріальної допомоги у розмірі заробітної плати з урахуванням всіх доплат та надбавок, які отримують працюючі народні депутати, але не більше одного року” (частина 5 статті 20 Закону). А в “разі виходу на пенсію народному депутату виплачується грошова допомога в розмірі 12 місячних посадових окладів працюючого народного депутата за рахунок бюджетних призначень на забезпечення діяльності Верховної Ради України” (пункт 2 частини 12 статті 20 Закону). Отож, після закінчення терміну повноважень депутат має одержати ще й “матеріальну” (гроші на період працевлаштування), а перед виходом

на пенсію - “грошову” (гроші для пом’якшення виходу на пенсію) допомогу, кожна з яких дорівнює його річній (48 тисяч доларів) зарплаті.

Якщо вдатися до нескладної арифметики, то за п’ять років перебування народного депутата на посаді він одержить через зарплату приблизно 240 тисяч доларів США, до яких слід додати ще “матеріальну” та “грошову” допомогу, яка дорівнює приблизно 96 тисячам доларів США. Про компенсаційні виплати, що нині обговорюються у ЗМІ, та пенсію наразі говорити не будемо. Таким чином, фактична зарплата народного депутата за п’ять років його перебування на посаді становить приблизно 336 тисяч доларів США. Всі також знають, що “народний депутат, незалежно від місця постійного проживання, за його бажанням має право на отримання одноразової грошової компенсації витрат для створення належних житлових умов (грошова компенсація), або на строк його повноважень службового жилого приміщення, або жилого приміщення для постійного проживання” (частина 1 статті 35 Закону).

Оскільки одружений депутат має право на додаткову окрему кімнату, мінімальна сума компенсації (в умовах ринку житла в Києві) становитиме не менш як 120-150 тисяч доларів США. Отож разом всі виплати дорівнюють приблизно півмільйону доларів США...

Саме тут доречно запитати, яким чином все це співвідноситься із світовою практикою. На перший погляд, все виглядає ніби пристойно. Бо й на Заході гарантією незалежності депутатів вважається одержання ними солідної державної винагороди. Багато конституцій навіть мають про це відповідні статті (США, Іспанія, Німеччина ін.). Зокрема, Двадцять сьома поправка до Конституції США встановлює, що розмір парламентської винагороди не може бути збільшений конгресменами самими для себе. Тобто можливе збільшення

виплат матиме чинність лише для наступного складу палат Конгресу. Типовою є також практика, коли розмір депутатської винагороди привірюється до посадових зарплат членів уряду (Австрія) або вищих державних службовців (Франція). Часто-густо такий розмір встановлюється на рівні 50-70% зарплати міністра. До того ж, він може залежати від ступеня реальної участі депутата в роботі парламенту (Франція), стажу депутатської діяльності або його зайнятості в парламентських комітетах (Австрія).

Однак це лише зовнішній бік справи. Внутрішній її бік полягає в тому, що зарплати депутатів парламенту на Заході дорівнюють зарплатам професорів престижних національних університетів. Якщо професор державного американського університету може одержувати приблизно 7-8 тисяч, а приватного - 8,5-10 тисяч доларів США на місяць, то це не дуже відрізняється від зарплати американського сенатора чи рядового конгресмена (приблизно 16 тисяч доларів на місяць). Відповідно, ректор державного університету в США має зарплату приблизно 25-26, а ректор приватного - 45-50 тисяч доларів на місяць, що не дуже поступається зарплаті президента США (приблизно 40 тисяч доларів на місяць). За словами датчанки Ганни Северинсен, її парламентська зарплата є не набагато більшою від зарплати досвідченого учителя або журналіста в рідній країні. Загалом, зарплата депутата Європарламенту очевидно поступається зарплаті вправного нейрохірурга. В німецькому Бундестазі зарплата депутата є приблизно такою ж, як і зарплата університетського професора. Список можна продовжувати далі, проте краще вдатися до типової зарплатної “вилки”.

Вилка зарплат для всіх, хто працює в американських бюджетних (державних) установах приблизно дорівнює співвідношенню: 1:5. В Європі така ж вилка приблизно дорівнює співвідношенню: 1:4. Це означає, що зарплата рядового державного службовця в США не може бути меншою, ніж 25% зарплати міністра. Приблизно те ж саме маємо у Західній Європі, де в абсолютному вимірі державні зарплати, звичайно, поступаються зарплатам у США, але процентне співвідношення між зарплатами залишається приблизно на тому ж рівні. Що ж стосується України, то у нас, за визнанням самих народних депутатів, вилка зарплат для людей, які одержують платню з державного бюджету, дорівнює співвідношенню: 1:40. Справді, звичайний український вчитель в державній школі має зарплату приблизно 100 доларів США на місяць, а народний депу-

ЗАКОЛОТ БАГАТИХ ПРОТИ БІДНИХ

з приводу оплати зусиль народних депутатів України

тат - 4 тисячі доларів. Ділимо друге на перше й одержуємо національну вилку: 1:40...

Слід також додати, що в Західній Європі та США розмір зарплат вищих посадових осіб не є і не може бути закритим для зацікавленої громадськості (наприклад, дані для цієї статті бралися просто з Інтернету - ред.) В США це гарантує закон 1966 р. "Про свободу інформації" та, почасти, пізніше прийнятий закон про "Уряд в сонячному світлі" (1976 р.). В Західній Європі на сторожі відкритого доступу до подібних даних стоять рішення Європейської Комісії та Європейського суду з прав людини. Навпаки, в Україні дізнатися з офіційних джерел про розмір зарплат, наприклад, суддів Конституційного або Верховного Суду України - марна праця. Навіть після Помаранчевої революції зарплата членам Кабінету Міністрів України підвищувалась в закритому (відповідний урядовий документ мав гриф обмеженого доступу) режимі.

Свого часу автор (В. Речицький - конституційний експерт ХПГ) даного тексту був свідком того, як один із колишніх суддів Конституційного Суду України іронічно розповідав своїм колегам з латвійського Конституційного Суду про наших журналістів-невдах, які так і не спромоглися дізнатися в Конституційному Суді реальні розміри суддівських зарплат. Але глибша іронія ситуації полягала в тому, що: а) латвійські колеги не могли зрозуміти, чому це має бути таємницею; б) їх власна зарплата на той час перевищувала зарплату українських колег приблизно у п'ять разів; в) вони пишалися тим, що їм вдалося запобігти приватизації квартир в старих кварталах Риги вищими урядовцями (серед них був і Раймонд Паулс). Приклад показує, що й після розпаду СРСР український суддя несвідомо відтворював схему: два світи - дві системи.

З того часу минуло майже десять років. Проте й досі зарплата судді Верховного або Конституційного Суду України залишається для вітчизняного журналіста таємницею. Подейкують, що нині вона сягає приблизно 10-11 тисяч доларів США на місяць. Коли конституційний суддя йде по завершенню "каденції" у відставку, то його відразу чекає не пенсія, а "державне утримання", яке дорівнює 80% грошового утримання та інших видів грошового забезпечення діючого судді Конституційного Суду України (частина 2 статті 29 Закону України "Про Конституційний Суд України"). Фактично суддя такого рангу довічно житиме на утримання або пенсію, що становитимуть приблизно 10 тисяч доларів США на місяць.

Звісно, що рахувати гроші в чужих кишенях (хіба в чужих? — це ж наші з вами — ред.) — не зовсім благородна справа. Так само неблагородним є навішування ярликів на українських народних обранців та інших вищих посадових осіб держави. Тим більше, що вони й самі про себе іноді критично говорять. Як зізнався один із моїх колег, який тепер на додачу до своїх професорських 450 доларів на місяць одержує ще 3,5 тисяч доларів депутатської пенсії, "я цього не робив своїми руками". Виходить, це зробила Українська держава для своїх вірних і вдячних синів. В результаті, маємо в країні закономірну ситуацію, коли контраст між державою та громадянським суспільством не тільки не зникає, але й робиться ще гострішим. Мало сказати, що народні депутати поводять себе егоїстично. Гіршим є те, що насправді вони поводять себе по-зрадницьки. Свого часу В.Шамберлайн (W. Chamberlain) писав в невеличкій роботі "Україна — поневолена нація" про те, що український народ перманентно зраджувала національна еліта. Проте В.Шамберлайн писав про те, що еліта зраджувала свій народ в час політичної несвободи, а тепер ми бачимо, що еліта продовжує морально зраджувати його в обставинах державного суверенітету. Спостерігаючи, наскільки безвідмовно діє в коридорах влади "хвотальний інстинкт", невільно замислюєшся над тим, чому наших народних обранців досі не перекупила за нафтові долари Росія. Адже якщо 2 тисячі доларів місячно коштує депутатська совість, то за 5 тисяч можна ризикнути купити й депутатський розум. Українські депутати, по ціні вісім професорів за одного... Пригадується, як відносно недавно Є.Кушнар'ов у телевізійному ефірі сказав, що жодна конституція в світі не передбачає права народу на революцію, а А.Матвієнко - так само на телекамеру - що більшість федерацій створюється за національною ознакою. Насправді ж більшість федерацій із національною ознакою не має нічого спільного, а інститут демократичного повстання є класичним елементом світової конституційної культури (це право в різній формі передбачають: Декларація незалежності США, стаття 20 Конституції Німеччини 1949 р., стаття 23 Конституції Чехії 1992 р., стаття 120 Конституції Греції 1975 р., стаття 32 Конституції Словаччини 1991 р., стаття 54 Конституції Естонії 1992 р., стаття 3 Конституції Литви 1992 р.)

На превеликий жаль навіть після обрання реально демократичного В.Ющенка на посаду Президента країни недостатньо його вето. Навіть після Помаранчевої революції в Ук-

раїні продовжує розгортатися й поглиблюватися — у зовні респектабельній формі конституційної реформи — справжній заколот багатих (за сприянням ВРУ під керівництвом Литвина) проти бідних. Звісно, що називати наших депутатів "багатими" - означає не стільки говорити образливо, скільки вдаватися до лестощів. Бо справжні багатії не кидаються на гроші, як пес на кістку.

Цей аналіз ХПГ вельми показовий, але далі ми маємо свою думку щодо висновку. Патологічна любов народних обранців до "компенсацій", "відшкодувань" та "допомог" є, радше, свідченням їх дикої безбожності. Українські депутати нехтують своїм іміджем, але не можуть відмовитися від "дурних грошей". Ті, хто хоче, щоб усі депутати були від багатих, хитро заявляють, що депутати від того хапути, що бідність у них генетична, що вирости в злиднях. Це не справедливо (м'яко кажучи) по відношенню до багатих бідних людей, бо серед них є більше (ніж серед від роду багатих) тих, хто відмовилися від багатства, від кар'єри ради справедливості, ради спокою сім'ї і т.п., і саме такі відмовляються від усього ради добробуту України. Тобто, саме серед бідних є більше тих, хто готовий на самопожертву в інтересах народу, готовий жити без привілей ради добробуту українця, і саме їх треба шукати і обирати народними представниками до парламенту і до влади взагалі. Українець уже зрозумів, що усе сьогодні залежить від нас: як ми розбираємося в людях і кого обираємо. Чи депутат людина від Бога, чи від сатани і його там не повинно бути. То ж, є нагальна потреба наполягти на пришвидшенні посягання саме цієї науки, щоб сатана не потрапляв до влади на жоднім рівні.

Те, що трапилося, що нам дав минулий парламент, щодо привілей тим вкоріненим в парламенті обдєрачам народу, кого з парламенту не змогла вигнати навіть революція, не можна проігнорувати — це не недолік, а справжній ризик і загроза для народу. Це грабунок бідних, вдів і сиріт. Врешті — це злочин проти народу і держави. Молимо Бога і діймо, щоб ті, кого ми сьогодні обрали в парламент, зупинили цей грабунок. Вони мають твердо знати, що якщо не відмінять незароблені привілеї там-тих і свої, не зроблять прозорими доходи найперше Феміди з правоохоронців і урядовців, — вони нам не треба.

**Матеріал для друку
підготувала Надія Задума**

Від редакції.

Певне, що ця публікація варто адресувати кожній з партій, котрі дорвалися до влади, щоб кожна заявила про її ставлення до цієї проблеми.

РОЗКЛАД РУХУ АВТОБУСІВ З НЕТИШИНА

Нетішин - Хмельницький: 5:00, 5:45, 6:15, 6:40, 7:05, 13:50
 Нетішин - Соснівка: 5:10, 12:40
 Нетішин - Рівне: (через Гощу): 6:15, 14:25
 Нетішин - Тернопіль: 6:25, 8:10, 10:10, 13:00, 15:40 – п'ятниця, неділя
 Шепетівка - Хмельницький: 6:20
 Нетішин - Білогірська: 6:30, 14:30
 Нетішин - Поліське: 6:45, 15:50
 Нетішин - Славутич: 5:55, 7:00, 7:30, 10:00, 10:20, 11:50, 12:10, 13:20, 13:40, 15:30, 16:20, 17:20
 Рівне - Хмельницький: 7:15, 16:20
 Нетішин - Кузнецовск: 7:40 – п'ятниця, субота, неділя, понеділок

Рівне - Шепетівка: 7:50, 17:00
 Нетішин - Гориця: 8:00, 14:50
 Нетішин - Тульчин: 8:30
 Остріг - Корець: 8:50
 Нетішин - Вишнівка: 9:25
 Нетішин - Теофіполь: 9:30
 Рівне - Кам'янець-Подільський: 10:30, 12:20
 Нетішин - Ізяслав: 11:00, 11:40, 16:40
 Хмельницький - Рівне: 11:20
 Хмельницький - Луцьк: 11:40, 20:20
 Нетішин - Остріг: 6:50, 7:10, 8:05, 8:25, 9:00, 10:10, 10:45, 11:45, 12:30, 14:00, 15:55, 15:30, 17:10, 17:30, 18:50, 19:15, 19:45, 20:30, 20:50
 Нетішин - Рівне: 5:05, 6:50,

9:15, 10:30, 10:45, 12:45, 14:15, 15:25, 16:55, 8:40, 13:15, 17:40, 18:55 (від Універмагу)
 Нетішин - Бесідки: 14:00
 Нетішин - Волочиск: 15:00
 Нетішин - Кам'янець-Подільський: 15:05
 Шепетівка - Рівне: 12:35, 20:00
 Нетішин - Плузжне: 16:45
 Тернопіль - Шепетівка: 17:15
 Луцьк - Хмельницький: 11:10, 18:20
 Нетішин - Красилів: 11:10
 Нетішин - Мухарів: 17:50.
 Нетішин - Ганнопіль: 6:30, 10:00, 12:30, 14:50 – субота, неділя, 12:30, 14:50, 17:30 – п'ятниця

Юридична консультація

ПОРЯДОК ВИХОДУ УЧАСНИКА З ТОВАРИСТВА З

ДОДАТКОВОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ТА РОЗРАХУНКІВ З НИМ

Відповідно до ч. 4 ст. 80 Господарського кодексу України товариством з додатковою відповідальністю є господарське товариство, статутний фонд якого поділений на частки визначених установчими документами розмірів і яке несе відповідальність за своїми зобов'язаннями власним майном, а в разі його недостатності учасники цього товариства несуть додаткову солідарну відповідальність у визначеному установчими документами однаково кратному розмірі до вкладу кожного з учасників. До товариства з додатковою відповідальністю застосовуються положення про товариство з обмеженою відповідальністю, якщо інше не встановлено статутом товариства і законом.

Згідно зі ст. 148 Цивільного кодексу України учасник товариства з обмеженою відповідальністю (а також товариства з додатковою відповідальністю) має право вийти з товариства, повідомивши товариство про свій вихід не пізніше ніж за три місяці до виходу, якщо інший строк не встановлений статутом.

Учасник, який виходить із товариства з додатковою відповідальністю, має право одержати вартість частини майна, пропорційну його частці у статутному капіталі товариства. Як встановлено у ст. 54 Закону "Про господарські товариства" від 19 вересня 1991 року № 1576-ХІІ, виплата провадиться лише після затвердження звіту за рік, в якому він вийшов з

товариства, і в строк до 12 місяців з дня виходу. Учаснику, який вибув, виплачується належна йому частка прибутку, одержаного товариством у даному році до моменту його виходу. Майно, передане учасником товариству тільки в користування, повертається в натуральній формі без винагороди. За домовленістю між учасником та товариством виплата вартості частини майна товариства може бути замінена переданням майна в натурі. Спори, що виникають у зв'язку з виходом учасника із товариства з додатковою відповідальністю, у тому числі спори щодо порядку визначення частки у статутному капіталі, її розміру і строків виплати, вирішуються судом.

ЮВУ №10 2006

Сказання мудрих

*Ми шануємо Бога, коли шануємо один одного.

*У життєвих бурях виявляється сила нашої віри.

*Ніколи не бійтеся критики, якщо ви праві. Ніколи не відмахуйтеся від неї, якщо не праві.

*Коли нас топлять люди і справи, можливо, це Бог переплавлює наш характер.

*Навіть найменший вогник у непроглядному морозі важить дуже багато.

*У Бога все вчасно, так що вчіться чекати.

*Уроки довіри Богу ми вивчаємо у школі випробувань.

*Гарне подружжя – це таке подружжя, у якому кожний багато разів закохується... і щоразу у того ж самого.

*Хай думка про жертву Христа буде зранку вашою найпершою думкою, а ввечері останньою.

*Відкривай Біблію з молитвою, читай з увагою, виконуй з радістю.

*Одна з найбезглуздіших ілюзій в житті – це та, що гріх може залишитися непокараним.

*Керувати може тільки той, хто навчився служити.

*Коли вас ображають не поводьтєся, як підказує образа. Поводьтєся, як підказує Бог.

"Вісник малозахищених"

Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО "З'єднання борців "За справедливість".

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485

від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Адреса редакції:

вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Газета виходить двічі на місяць

Розповсюдження газети безкоштовне, для передплатників і бажаних купити у роздріб за пільговою ціною.

Передплатний індекс 08697.

Ціна по Україні 54 коп.,

по Хмельницькій обл. 50 коп.

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій

Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.

У разі передруку посилання на "Вісник малозахищених" обов'язкове

Банківські реквізити:

р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у

ПП "ПАРІ-БРОК"

місто Нетішин

Тираж: 2000 Зам. №

Юридична консультація

ГО „З'єднання борців за справедливість” 2 березня 2006 року надіслала запит (відносно перебування на лікуванні підсудної Климець Людмили Володимирівни) на ім'я голови СБУ м. Києва:

„Нам відомо, що підсудній Климець Людмилі Володимирівні змінено 28.12.05р. запобіжний захід з утримання під вартою на підписку про невиїзд і що вона 21.02.06р. не явилася в суд, але повідомила, що знаходиться на лікування в шпиталі СБУ м. Києва. вул. Липська. 11.

Інформація по цій справі є соціально важливою для міста і держави. Просимо підтвердити її, або спростувати.”

Подібний запит також здійснили ошукані, Климець Л.В., громадяни. Ось зміст їхнього звернення до голови Служби Безпеки України м. Києва: „В провадженні нетішинського

міського суду знаходиться кримінальна справа про звинувачення Климець Людмили Володимирівни за ч. 4 ст. 190, ч. 1 та ч. 3 ст. 358. ч. 3 ст. 15 ч 1 ст. 369 КК України.

Шляхом шахрайства Климець Л.В. заволоділа коштами громадян України на суму більш як 260.000 дол. США.

На протязі 2003-2005 років Климець Л.В. знаходилася в розшуку під час якого перебувала в тому числі у своєї рідної сестри - Яременко Раїси Володимирівни. 1951 року народження. працюючої лікарем-терапевтом відновлювального лікування ВМУ СБУ, в с. Ворзель Киво-Святошинського району.

28.12.2005 року підсудній Климець Л.В. було змінено запобіжний захід з утримання під вартою на підписку про невиїзд. В судове засідання призначене на 21.02.2006 року Климець Л.В. не з'явилась, повідомивши суд про те, що вона перебуває на лікуванні в шпи-

талі СБУ м. Києва, вул. Липська, 11.

Враховуючи викладене, як сумлінні платники податків, просимо Вас повідомити на яких підставах особа, що вчинила тяжкі злочини, не будучи при цьому працівником СБУ, перебуває на лікуванні в відомчому шпиталі, якщо це дійсно так?.

Чи не вбачається в діях Яременко Р.В. ознак службового зловживання?.”

15 березня 2006 року на запит ГО ЗБЗС отримала від першого заступника директора (начальника) Департаменту-начальника Головного управління— В. Антонюка таку відповідь: „На Ваш запит повідомляємо, що Климець Людмила Володимирівна дійсно перебувала на лікуванні у шпиталі Військово-медичного управління Служби безпеки України (м. Київ) з 21 лютого до 01 березня 2006 р”.

старі люди, що їхали колись пани по тій вулиці і загубили гаманця, звідси і пішло, що вулиця — Геманці) у нас був Марко Стрілецький, то він знімав хреста з Майданської церкви.

Там, де сільрада, був двоповерховий будинок, а наша сім'я жила у підвалі того будинку. Дідусь в Понінці поштарем був, то йому для квар-тири дали підвал — там вікно, і у вікно — прямо земля. Як дідусь репресували, то нас з того підвалу вигнали. І дядька репресували в 37 році, чоловіка маминої сестри, залишилося четверо дітей і одне з них — грудничок. Вигнали з підвалу нас, то ми пішли жити до тої сестри, що репресували її чоловіка, на Геманці. Через місяць висилають бабусю Вікторію (дівоче — Талько) з Понінки — їй тож було за 60. Висилають її у Козятин, де вона робила на хмелеві. А тата мого, Жумірського Вла-дислава, репресували ще до голодомору, тата забрали, мама вагітна, і я маленька. Тато був польським офіцером, а коли тут залишився, то став Шевчуком Олександром.

Захворіла тьотя після репресачії її чоловіка, завелася бешиха, завез-ли її в лікарню, то вже моя мама доглядає і сестру свою, і її дітей — тьотя з бешихи всліпла. Репресований дядько звався Ковальський Петро.

Бабця, Дембійка Вікторія, захворіла на тиф в Козятині на хмелеві. Перехворіла, видужала, і вже її прислали сюди, в Понінку, додому.

Ще до війни у тьоті Ковальської до “повного щастя” приключився ще й туберкульоз легенів, і вона в 40 років померла. І бабці залишається її четверо дітей — і ні копійки грошей, і як хоч, так і живи. Старший син тьоті з 27 року народження, в 16 років перед війною вже робив на фабриці на вазі, але беруть його окопи рити — простуджується і до року помирає. А вже в 45 році середушнього сина Ковальських заби-рають в армію, і служив сім років в армії, зверх сроку служив до-бровільно. То є розум? Його сім'я постраждала так, і він ще сім років служить в армії.

Померла бабця. Залишилася моя двоюрідна сестра Неля Ковальська і її найменший брат. Брат пішов в ремісничу училище, а вона пішла до роботи. Молода і квола від недоїдання захворіла на туберкульоз легенів в 17 років. Лікували її піддуванням, вдуванням, але в 25 років дівчиною вона померла з туберкульозу легенів.

А самий менший в Звенигородці на Київщині одружився, виїхав з дружиною в Джекказган, де вивчився на інженера-електрика. І через 5 років захворів на туберкульоз легенів і помер. Отак вся сім'я Ковальських розпалася, пропала.

В моєї бабусі Вікторії з голоду померло 9 дітей, в тому числі двоє близнят. Вона з дідом Романом жила в підвалі двоповерхової пошти в Понінці. Там же сирю, холодно було, а тут ще й голод. Дід Роман був простий трудівник і муляром робив.

Від того часу, як я себе пам'ятаю, то я з мамою весь час голодувала і бідувала. Ми — робітничі сім'я, землі в нас не було.

47 року голод... О Боже! Хай ліпше ніхто той голод не пам'ятає. Не хватало хліба, давали по 400 грамів хліба на душу робітника на сутки, і ще я мала — 400 грамів хліба і все. Десь дістане мама фарби, то виміняємо трохи картоплі, пару стаканів крупи. Отак і мучилися. З'їмо — і хоч руки гризи. Ходили ягоди в ліс збирати з мамою. На другий день мама на роботу, а я на базар продавати ті ягоди. Може, за виторгувані

гроші куплю кусочок хліба чи кусочок сала. Ходила врати щавель на сінокіс і на базарі продавала щавель. Біля річки був острівце, на яко-му колгосп огірки, капусту садив, буряка. То я піду і гички з буряків на-рву, і заким мама повернеться з роботи, то я такого борщу наварю. А в мамі аж ноги пухли від тої гички. Ото так ми їли. На базарі часом куп-ляли кукурудзяну муку і таку баланду з теї муки на воді колотили без нічого. Не було навіть чим засмажити ту баланду. Банячок теї баланди з'їли і знов хочемо. Лушпаї з картоплі не викидали, а підсушували на пательні і так жували.

В Шепетівку їздила, продавала листочки паперу, фарбу — допома-гало нам обом з матір'ю не померти з голоду.

В 47 році люди пухли і вмирали з голоду. І ми завше недоїдали. Тут на фабриці була їдальня біля оранжереї, то ми, чимало таких, як я, підлітків, з горшками, з каструльками рано-вранці ходили під ту фа-бричну їдальню. А вона в 8 годин відкривалася, давали людям їсти. То на талон нам зачерпнули теї страви (її можу й сама з їсти, але то на двох). Принесу додому, а в тій страві де-не-де галушка, де-не-де кар-тошка плаває, і чекає та страву маму з роботи після 10-ї вечора... то ми вже обое сідаємо і вечеряємо. Так жилося до війни, так жилося після війни. І вижили. **Печений буряк — то було свято у нас.** А чуть-чуть заможніші люди помирали з голоду в 47-му, в них не було такого постійного тренування недоїданням, як у нас.

В 47 році з голоду помер старий Драгомирецький на Геманцях. В 47 році йшла вулицею з Геманців і бачила, як під плотом лежав опухлий чоловік, налитий весь водою, і зіпав... Через деякий час того дядька хоронили, бачила... В 47 році я сама бачила багато опухлих з голоду, і в 47 році вмирали люди з голоду. Ще тут біля базару чоловік з двома пальцями ходив опухлий, не мав вже і сили ходити.

В моєї мамі в 47 році опухали ноги. Виручали губ'ята (різні гриби), назбираємо їх в лісі, кинемо, зваримо юшку, поїмо і на потім ще залиши-мо. Як я вранці встаю, думаю, поїм губ'ята. Як я до них, а там стільки червів плаває... Ввечері при свічці там дуже було видно тих червів... Як їздила в Шепетівку, то зустрічала багато опухлих з голоду. Багацько, багацько людей опухлих з голоду було. Такі руки опухлі були — пливли...

Голод 33-го не пам'ятаю, а сорок сьомого — дуже пам'ятаю. Чому голод? Чому голод? А агітатори розпускали слухи такі, що це завше так після війни, що земля не родить... Як хотіли, так і говорили. Ми, діти, заберемося в колгоспне, нарвемо зеленого жита, натеребимо і наїмо-ся, то живіт потім болить, що ну-ну...

В мене і нема родини — вимерли і репресовані. І тільки син і дочка, і в Житомирі брат залишився. А віра в Бога таки збереглася...

Савицький Іван Марцельович,

1918 року народження, житель смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (запис розповіді).

Страх у людей був такий великий, що заслонили їх вже самих від себе. Було пройде міліціонер біля мене — тремчу, як осика, і руки тремтять, і в грудях тремтить, робився як паралізований, і до сьогоднішнього дня в мені той страх. А тоді як побачу міліціонера, то минаю його, як тільки можу, щоб не бачили його мої очі.

Мої батьки жили біля Глибочка на коліні дороги, що веде з Понінки в Загубу. В нас було дев'ятеро дітей в сім'ї, батько, мати. Землі мали зовсім небагато, і та розкидана по маленьких клаптиках, так що не знаю, скільки було всієї землі, але знаю, що небагато. До колгоспів люди, які тяжко працювали, то не бідували, мали достаток. Але тре було дуже працювати, а були ледачкуваті, то тим вічно не хватало хліба.

В 33-му році страшна голодовка була. Я підлітком там до Загуби га-сав, то там на вулицях в Загубі валялися мерці; чи не встигали ховати, чи що. Корова в кого була, то спасала сім'ю, хоч частину сім'ї. Голод не вродився сам по собі, його зробили ті, що ходили від сільради і забирали останне. Ну, а потім репресія настала, хоч вона була ще й перед го-лодовкою, в голодовку... Моїх дядьків позабирали і по них...

До роботи я поступив на паперову фабрику в транспортний цех в 38-му році. Геть вичистили репресією слюсарів і токарів, то нову зміну слюсарів і токарів готовили в ремісничому училищі, і добре готовили, випускали фахівців 4-го розряду зразу після училища. Транспортний цех був на території фабрики, звідси від робкоопу, там колись лікарня була. То вже при моїй пам'яті втихомирилися, не викошували людей на фабриці. Але дисципліна була воєнна. Запізнив-ся на роботу на 21 хви-лину — і в тюрму, чи то за раз — 21 хвилину, чи то по п'ять хвилин на-збирають за рік, — то під суд, хоч який там суд... А за п'ять хвилин запізнення — наказ на догану і частину зарплати знімають.

В Понінку часто наїжджало НКВД з Полонного. Особливо Шкраб, Пилипець... Як появиться Шкраб з Пилипцем в Понінці, то вже як вітер шу-шу, шу-шу: “Приїхав Шкраб, буде шкратати людей на репресію”. Так і казали: “Шкраб буде шкратати вже людей на репресію”. І дуже сильно вони “шкратали” понінківчан.

Не ходили, а бігали суворо по пропусках і кожен пропуск на свою зміну, якщо намагався пройти не в свою зміну, то

могли забрати зразу — чого не в свою зміну? Може, людина не могла попасти в свою зміну? Вредитель! І вже розмова як з вредителем. Охороняло фабрику ГПУ, що було у великому будинку, отут напроти теперішньої фабричної труби, столва — напроти через дорогу, де ця труба була, а поруч будинок з міліцією був.

Тут в Понінці на фабриці дуже розкомандував Присіч, він десь з Кашперівки був, з тих сіл... Через прохідну робітники на роботу і з роботи проходили по пропусках. І то пропуск тримаєш розгорнутим на гру-дях. А Присіч ревів: “Пред’явіте — прахадіте, пред’явіте — прахадіте...” То до цього часу пам’ятаю: “Пред’явіте — прахадіте...” І до цього часу воно гримить, як погроза у моїй пам’яті... А часом не встигаємо закінчити ремонт машини, не закінчили ремонтувати — вредитель, остаєшся після зміни, а остався після зміни своєї закінчувати ремонт, вийти не можеш з фабрики, бо чого не встиг відремонтувати в зміну, а остався поза зміною на фабриці — значить хочеш диверсію зробити — вредитель! І як хочеш, так і будь. То чекаєш вже кінця зміни другої, трусишся і якось ухитраєшся проскочити прохідну — і подалі від міліції. Присіч не одну душу в Понінці процідив через свої пальці на той світ.

Не один Присіч... Тут таких героїв повно було... Грузман, Вербне, Баренбойм, Цвейбойм, Клейман, що мав хату біля поліклініки і тримав закусоchnу... Скільки людей було віддано тим “закусочником”! Були Квят-ковський Льонька, Багінський Льонька, Свенціцький, якому підстроїли так, що впав у яму з їдкими хімікатами і по 2-3-х днях помер. Хватало їх тут... Боялися люди слово сказати проти колгоспу, проти влади. А єврей-чики казали: “Советская власть — это наша власть”, “Ви у нас в мішку, тільки осталося зав’язати”.

Мене ще до війни в армію взяли, то вже тут говорили, що Стюпка Новоселецький тут в Понінці зганяв євреїв перед розстрілом, понінківських євреїв... Він малий ростом був, то та винтовка йому совалась по землі — замухришкою таким був. А євреї йшли послушно до гурту, як вівці, — не втікали, коли і можна було втекти. А подивіться, простих тру-дях — євреїв вся та банда єврейська, що винищувала тут людей, сама втекла десь аж за Урал, а свій нещасний народ залишили німцям на розправу. То цей Стюпка Новоселецький до війни робив біля крамниць єврейських — чорний, худий, малий, страшний — помпував гас (керосин), розливав людям, єврейчики йому за це платили так, аби не вмер. А у війну от до чого Стюпка Новоселецький дійшов — совав винтовку за собою, зганяв євреїв, тільки говорять, що поліцаї не розстрілювали євреїв, а самі есесівці...

До війни страшно було жити, життя простих людей нічого не важило. От моєї жінки сім’ю знищили. Під Хмельником розкулачили їхню сім’ю, то батьки її з дітьми, родина втікли аж сюди у Лодзянівку. І що ж? І тут їх знайшли, батька моєї жінки Висоцького Мар’яна репресували у 33-му році, потім його родину, його братів репресували, а її матір вислали звідси. І осталося троє малих дітей, найстарша була моя жінка — 12 років. То не горе?! Тут ще були однофамільці жінчиного батька, але ніякої рідні тут не було. От батько Гані, “комсомолки” з Гути, що тепер дуже поклони б’є в костелі, приїхав десь з Житомирщини чи звідки, то теж таке прізвище мав. Тут колись пан мав землю, а втік від революції, то люди звідусіль пере-селилися сюди, купували звільнену від пана землю. То Ганин батько заги-нув під поїздом, нещасний випадок. А з її вітчимом Іваном була інша історія.

В Котуржинцях була сильна банда, яка крала коней у людей і пере-силала на Мальованку, на Шепетівку і далі. І в цій банді був Ганин вітчим. Казали, що він попався в Кашперівці, як крав коні, і кашперовецькі чоловіки влаштували йому самосуд, але вижив. Пізніше ту банду конокрадів розігнали.

Чоловіка моєї сестри Багінського репресували, то ще до війни по-вернувся з небагатьох, але до самої смерті нічого не промовив про свою репресію. Що не питаєш — мовчить, страх так тримав людину. А репресії тут почалися ще з 1921 року. То я лежав у лікарні з Ковальчуком Васи-лем, і він мені плів, що тоді репресували людей за те, що білополяки залишили цілі фури зброї людям, щоб йшли проти Созецької влади. Але йому так треба було казати. Це той Василь Ковальчук, за 80 років, гру-бий такий, з Буртина тепер. Але люди знають, що то була зроблена провокація, і більше 20 чоловік через провокацію розстріляли.

В армію мене взяли ще до війни. Полякам не дуже довіряли, то мене взяли в стройбат. До війни будував мости, у війну будував мости, і після війни — мости, так що на передовій не воював. Правда, не один раз попадав в оточення, але командир батальйону якось виводив завжди нас з оточення. Людина була. Дуже пильнував нас всіх від смерті, а са-мого його скосила черга кулеметна з німецького літака.

В першу зиму війни було дуже тяжко, геть всю армію на зиму не перевдягнули, а залишили зимувати в літній формі — черевки з об-мотками, шинеля і пилотку насунеш на вуха і скачеш, щоб не замерзну-ти. Під кінець мене взяли у Войско Польське, і всі були там поляки совецькі, то було не Войско Польське, а Совецька Польська армія.

Повернувся з війни, з армії додому в 1945 році. Десь з 1947 року почав ходити в костел, бо Віру в Бога таки не знищили. Біля ксьондза завжди був на службі Божій, допомагав йому... А в 48-му році мене агітували в донощики, три рази агітували.

Перший раз енкаведист приїхав до мене в Понінку на фабрику. По-виганяв всіх з конторки в пожежній і там зі мною довго говорив, і зразу так хитро, доброзичливо, прихильно — де ви служили у війну? Як ви служили? Ах, ви добре захищали Родіну і зараз потрібно її захищати від ворогів народу, ви подумайте над цим.

Другий раз викликав мене в селищну Раду Понінки і знов про мою службу, про заштиту Родіни. Ще каже, що десь в Білорусії є такий чоловік, як я, і таке прізвище, ім’я, по батькові... Ну, брехати вони добре вміли... І все, що треба послужити Родіні.

Третій раз вже викликають мене в НКВД в Полонне, в будинок напроти костелу. Тут вже прямо мені сказав, що треба послужити Родіні. А я йому

кажу — я на війні захищав Родіну і служив, донощиком не буду. То енкаведист трах пістолетом по столу — я тебе розстріляю! І коли це мені не до-помогло, що під пістолетом не став донощиком, не підписав, що стану сексотом їхнім, — тоді він дає мені папір підписати, що про все, що він мені говорив, мовчатиму до смерті. І я мовчав, і ото тільки років кілька я при-знався своїй жінці, як з мене хотіли донощика зробити. їм, видно, потрібна була така людина в близькому оточенні ксьондза. І обіцяв мені зустрітися зі мною так, що ніхто не буде бачити, ніхто не буде знати. Але не зважаю-чи, що в мені був такий величезний страх, що я й досі, як побачу міліцію, — тремчу, я не продався. Видно, Бог мені допоміг. З Богом вони воювали.

Була в Понінці вчителька Корейба. Біля її хати стояла фігура з Ісусом Христом, то заставили вчительку зрубати ту фігуру: “Як то ти — совєцка вчителька і біля твоєї хати фігура стоїть?” Та вони ще і досі на все здатні.

От колишній голова Липівської сільради Костецький Казимір Карло-вич, що живе тепер в Буртині, розповідав тепер моїй жінці, що в НКВД людей страшно катували — пальці стромляли в двері і виломлювали дверима пальці, били до очманіння, голими ставили на мороз і холод-ною водою обливали їх, днями заставляли стояти без їжі і без сну... Та й на Костецького Казимира Карловича в Липівці і в Лодзянівці нарікають люди, він також “добре” правив...

Нищили людей як хотіли. А тепер не плюють людям в душу? І теле-бачення яке! Особливо Полонське телебачення “любить” моя жінка. Яку погань тільки не показують, яку розпусту тільки не проповідують, а слова по тому телевізору як — порядна людина другій людині навіть не за-лається такими словами.

І, видно, того єврейчика, що на телебаченні, Полонське начальство підтримує. Вигідно, видно, серед дітей розпусту сіяти, щоб спорчени-ми потім легко було правити. Нам, старим, то нічого, взяв вимкнув і все, а що молоді?!

Кошевич (дівоче — Савицька) Ганна Домініківна,

1916 року народження, жителька смт Понінка Полонського району на Хмельниччині (магнітофонний запис).

Зеленські наші жили в Новаках. Новаки... Новаки — село в лісі. То знищили більше половини села в тридцятих. Я пішла в це село до бра-та двоюрідного допомагати сіно гребти в 33 році. То не можна було підійти до хатів. Стоять хати, а не підійдеш — задихаєшся, а там по 10, по 5 лежить мертвих людей, якщо не в кожній, то через хату. Не можна

підійти до хати — задихнешся... Не було в селі кому ховати померлих від голоду. В Новаках жила моя тьотя, батькова рідна сестра.

Тата мого заставили бути уповноваженим сільради — іди труси. А мій тато дуже Бога боявся. В Понінці на Завадського горі сільрада була. Наказують вивезти пашню від того, від того, а ні — б'ють-вбивають.

В моїх батьків така благодать була, так гарно, така земля — все заб-рали, все понишили. Нас у батька було четверо, ніхто не опухав з нас, але голодали страшно. Корови не мали. Батько фурую возив дрова на фабрику і в Баранівку. В лісі збирали шишки і добували насіння з тих шишок, в ступі товкли те насіння і їли. Жолуді збирали, натremo їх на жорнах, а вони ж гіркі, як полин. Але їли, як нема що їсти. З'їла такого коржа, то блювала, шлунок став. їли люди котів і собак. Листя липи сушили, терли, коржі з нього пекли, їли їх і вмیرали з голоду.

Сусіда нашого репресували... Жінка залишилась з вісьмома дітками, а чоловіка репресували (одне дитя з голоду померло). Бідний. Ходив в дерев'яних трепах...

В Караганду в шахти заслали тітку Югину з Полонного з дядьком Глівінським Феліксом, і там дядька добили — репресували — і кінець.

Найбільше знаю, як репресували на фабриці. Зміна моя була, зби-рала тряпки з робочих місць. Дивлюсь, то з одного цеху забрали, пове-ли, то з другого, то звідти, то звідси... З кожного цеху забирали.

Був Государський Ладик, мотор доглядав, справляв... Прийшла міліція і забрала його. Тоді Государський Ладик ще й попрощався зі мною. Забрали Свіцу... Повантажили на грузову машину, повну маши-ну завантажили в 38-му році. Я вийшла, сльози заливають, то ж всі свої хлопці — разом робили, разом ходили і... Одного разу на свято прийш-ли до костелу, всі вдягнулись в найкраще, прийшли до костелу, а ксьон-дза забрали... Ксьондзом був Бенецький Юзеф, забрали його, і так він не повернувся. Його забрали вже в 30-му році.

На Водохреще на річці з льоду вирубали хреста, виробили його, бу-рачинням облили, вийшли батюшки православ-них церков, гарно пра-вили і під час служби позабирали батюшок.

Я ж разом з чоловіком спускалася в підвал Полонського костелу після війни. Весь одяг на мертвих людях, навіть панчохи натягнуті на ноги, видно жінки, і ті панчохи напівжовтого кольору, панчіх було багато, волосся довге людське...

Були менші трупи, видно, молодих по віку людей. Одяг був порва-ний весь на трупах і розлазився в руках. Сорочки були...

Ляда, що веде в той підвал, — посередині залу костелу.

Після війни у мене було дві маленьких доні, і я робила в колгоспі, йду в поле і працюю. Лопатами копаємо, соховилами розносимо гній. Отака праця. На обід привозять якийсь суп рябий, попадає кружка того супу і на нього 4-5 крупин пшона і, може, кусочок картоплини і ще мале-сеньку скибочку хліба. Ото за це я працювала в колгоспі на Скидовись-ку. То цілий день я без хліба, бо хліб дітям...

Робила ланковою цілий рік в колгоспі в 46-му році, і за цілий рік моєї

роботи мені дали один кілограм відходів від зерна... Один кілограм! — з розуму можна зійти.

Я жну ниву в колгоспі, а дитина в колясці, то натереблю трішки зер-на і вкину під дитину в коляску, ото і маю. Привезу коляску з дитям вісім місяців, з Люсею, а в колясочці те збіжжя, ті колоски. Стеребимо і має-мо вже що з'їсти...

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

Громадська організація
„З'єднання борців „За справедливість”

ПОСВІДЧЕННЯ №

працівника газети „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ”

(т. (03848) 3-22-14)

Видане: _____

25 березня 2006р.

Дійсне до 27 березня 2006р.

(дата видачі)

Голова Ради ЗБЗС _____ А.Г. Войтко
М.П.

Дійсне з пред'явленням документа, що засвідчує особу

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

УСІМ ДЕРЖАВНИМ СЛУЖБОВЦЯМ, ХТО КРИВДИВ ЛЮДЕЙ, ПРОПОНУЮ НАПИСАТИ (ДО 1 КВІТНЯ) ЗАЯВИ НА ЗВІЛЬНЕННЯ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ . ПІДПРИЄМЦЯМ ПРОПОНУЮ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ТА МІСТА СМІЛИВО. ПЕРЕШКОДЖАННЯ (В Т. Ч. ПОБОРАМИ) КОРИСНІЙ МІСТУ І ЛЮДЯМ СПРАВІ – НЕ ДОПУЩУ. ЛІКВІДУЮ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ СКРІЗЬ. ДЕ МОЖНА ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ СПРАВЕДЛИВО ВЖЕ СЬОГОДНІ – ВИРІШУ НЕГАЙНО.

УСІХ, ХТО УМІЄ І ХОЧЕ ЩИРО ЛЮДЯМ СЛУЖИТИ В ІНТЕРЕСАХ МІСТА, – ЗАПЕВНЯЮ, БУДЕ СПРИЯННЯ У ВАШИХ СПРАВАХ І МІЙ ЗАХИСТ ВІД ЗАЙВОЇ БЮРОКРАТІЇ. ДОБРІ СПРАВИ І ГАРНА СЛУЖБА ЛЮДЯМ, БУДУТЬ ЗАОХОЧУВАТИСЯ.

АНАТОЛІЙ ВОЙТКО

Відповідальний Анатолій Войтко. Наклад 5000. Друк ПП "ПАРІ-БРОК", Зам. № 4

